

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๔/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๘/๒๕๕๔

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลฎีกาสั่งคำโต้แย้งของผู้ร้อง (นางสาวชนนพร มะโนน้อม ผู้ร้องที่ ๑ และนางทองยูน เหลือเริ่มวงศ์ ผู้ร้องที่ ๒) ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๑๑๕/๒๕๕๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

นางวินิดา ก้องสมุทร เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายลำดวน เหลือเริ่มวงศ์ จำเลยที่ ๑ และนางเฉลียว มะโนน้อม จำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดพัทธยา ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวาร ให้ออกจากสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดิน น.ส. ๓ ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลสตหีบ อำเภอสตหีบ จังหวัดชลบุรี ศาลจังหวัดพัทธยาพิพากษาให้จำเลยทั้งสองและบริวารออกจากที่ดินตามแผนที่พิพาท และให้จำเลยทั้งสองชำระเงินและค่าเสียหายแก่โจทก์ แต่จำเลยทั้งสองไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา โจทก์จึงขอให้บังคับคดี

- ๒ -

ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดพัทธยาขอให้เพิกถอนหมายบังคับคดี ศาลจังหวัดพัทธยา
มีคำสั่งให้ยกคำร้อง

ผู้ร้องทั้งสองอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดพัทธยา และศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาขึ้น
ผู้ร้องทั้งสองยื่นฎีกา โดยยกข้อโต้แย้งเป็น ๒ ประเด็น ได้แก่

๑. การบังคับคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากที่ดินแปลงที่โจทก์ฟ้องและทำสัญญาเช่ากับ
จำเลยทั้งสอง ไม่มี น.ส. ๓ แต่โจทก์จะบังคับเอาที่ดิน น.ส. ๓ แปลงที่ผู้ร้องทั้งสองอาศัยอยู่
โดยโจทก์อ้างว่าเป็นแปลงเดียวกันกับที่โจทก์ทำสัญญาเช่ากับจำเลยทั้งสอง

๒. ผู้ร้องทั้งสองอาศัยอยู่ในที่ดินแปลงพิพาทดังกล่าวโดยสงบและเปิดเผยแสดงตัวเป็นเจ้าของ
มาเกินกว่า ๑๐ ปีแล้ว ผู้ร้องทั้งสองจึงได้สิทธิครอบครองปรปักษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๑๓๘๒ และผู้ร้องทั้งสองเป็นบุคคลที่มีอำนาจพิเศษเหนือคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

ศาลจังหวัดพัทธยา มีคำสั่งว่าฎีกาของผู้ร้องในประเด็นที่ ๒ ยังไม่ชัดเจนว่าเป็นการโต้แย้ง
คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ในข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอย่างไร จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาของ
ผู้ร้องในประเด็นที่ ๒ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๕ ส่วนฎีกาในประเด็น
ที่ ๑ นั้น เป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีเกี่ยวกับการบังคับบริวารของผู้ถูกฟ้องชั้นล่างซึ่งอยู่บน
อสังหาริมทรัพย์อันมีค่าเช่าขณะยื่นฟ้องไม่เกินเดือนละหนึ่งหมื่นบาท ต้องห้ามฎีกาตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ จึงมีคำสั่งไม่รับฎีกาของผู้ร้อง

ผู้ร้องทั้งสองยื่นอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดพัทธยาที่ไม่รับฎีกา พร้อมโต้แย้งว่าคำสั่งของ
ศาลจังหวัดพัทธยาที่ไม่รับฎีกาเพราะเหตุต้องห้ามตามกฎหมายดังกล่าวกับกรณีของผู้ร้องหาชอบไม่
เพราะเป็นการตัดสิทธิของผู้ร้องทั้งสองขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และฎีกาของผู้ร้องทั้งสอง
เป็นข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงซึ่งมีสาระสำคัญที่ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัยเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย
และประเพณีปฏิบัติของมหาชน

ศาลฎีกามีคำสั่งว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ มาใช้บังคับในการสั่งไม่รับฎีกาของผู้ร้องทั้งสองและผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องอุทธรณ์ คำสั่งไม่รับฎีกาโดยกล่าวอ้างว่าศาลชั้นต้นจะใช้มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาบังคับแก่กรณีของผู้ร้องทั้งสองหาได้ไม่ เนื่องจากการตัดสิทธิของผู้ร้องทั้งสองขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี และไม่ปรากฏว่าเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของผู้ร้องทั้งสองไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

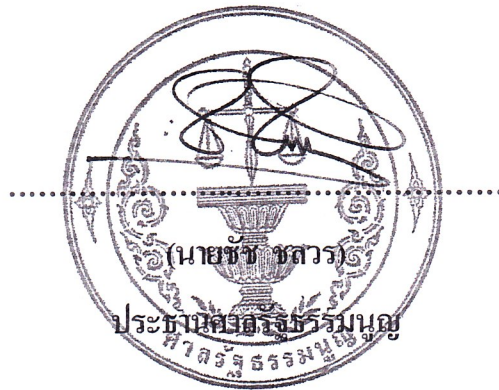
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ จะเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลฎีกาจะใช้บังคับแก่คดีและยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำโต้แย้งของผู้ร้องในคดีของศาลฎีกาดังกล่าว ผู้ร้องมิได้ระบุเหตุผลสนับสนุนว่าจำกัดสิทธิอย่างไร ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ อย่างไร เพราะเหตุใด ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

- ๔ -

มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิในการฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นอุทธรณ์ในคดีแพ่งที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป มิได้มีเนื้อหาหรือผลเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลโดยไม่เป็นธรรมแต่ประการใด จึงไม่มีกรณีที่จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ คำโต้แย้งของผู้ร้องจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๕ -

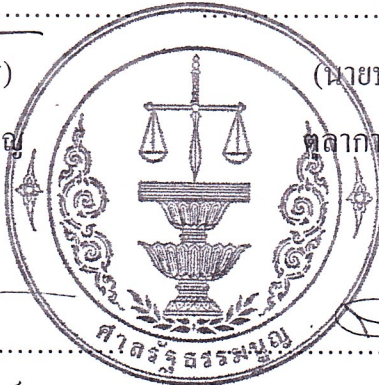
(คำสั่งที่ ๑๔/๒๕๕๔)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจติมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ